

Ονομάζομαι "Ελένη", σύζυγος στρατιωτικού, μητέρα ενός παιδιού και πάσχουσα της Μεσογειακής Αναιμίας.

Στέλνω αυτό το email στην ΠΟΜΕΝΣ, την Ομοσπονδία των Ενόπλων Δυνάμεων, ως σύζυγος συναδέλφου σας και επειδή όπως συνηθίζετε να γράφετε: Η ΠΟΜΕΝΣ που ξέρει και μπορεί, μήπως και κάποιος ανοίξει τα αυτιά και ακούσει αυτό που έχω να πω, την αλήθεια μου, πώς είναι να έχεις Μεσογειακή αναιμία εν μέσω κορονοϊού..

Εδώ και δύο χρόνια όλοι οι πάσχοντες υπομεταγγιζόμαστε.

Η καθημερινότητα έχει γίνει ένας αγώνας για όλους εξαιτίας της έλλειψης αίματος.

Πώς μπορούμε να ζούμε με αξιοπρέπεια όταν λειτουργούμε με αιματοκρίτη που βρίσκεται συνεχώς κάτω από 30, όταν ένας υγιής άνθρωπος έχει τουλάχιστον 37 η 38; Πόσο φυσιολογική μπορεί να είναι η ζωή μας όταν πρέπει να πηγαίνουμε στο νοσοκομείο κάθε 5 ή 7 μέρες για μετάγγιση με ελάχιστα γραμμάρια αίματος; Πώς μπορεί μια γυναίκα σαν εμένα να σηκώνεται κάθε πρωί να πηγαίνει το παιδί της στο σχολείο, να δουλεύει ,να κάνει ότι χρειάζεται με το νοικοκυριό της και να προσπαθεί να είναι στήριγμα στον άντρα της έχοντας μόλις 26 ή 27 αιματοκρίτη; Κάθε βράδυ που ξαπλώνω λέω Δόξα τω Θεώ που τα κατάφερα και ζητάω δύναμη να αντέξω μέχρι την επόμενη μετάγγιση. Θέλω να είμαι παραγωγικό μέλος της κοινωνίας και όχι ο κρίκος που πρέπει να κοπεί από την αλυσίδα, όπως πιστεύουν πολλοί.....

Αναρωτιέμαι γιατί περιμένουμε κάθε εβδομάδα να στείλει αίμα η Ελβετία, μια χώρα με λιγότερους κατοίκους από την Ελλάδα. Μήπως εκεί υπάρχει μεγαλύτερη ευσυνειδησία ή μήπως δίνονται περισσότερα κίνητρα στους πολίτες για αιμοδοσία; Γιατί στη χώρα μας δεν δίνονται ανάλογα κίνητρα; Αυτό το αγαθό που πρέπει να δίνεται απλόχερα μέσα από τον εθελοντισμό έχει εκλείψει ,πολλοί λένε λόγω αυτής της πανδημίας που έχει εξαπλωθεί στον πλανήτη. Τουλάχιστον αυτή τη δικαιολογία έχουν βρει για να εφησυχάζουν την συνείδηση τους για την απραξία τους. "Δεν καταλαβαίνετε; Δεν υπάρχει αίμα, κανένας δεν έρχεται να δώσει λόγω covid." Αυτή λοιπόν η κασέτα παίζει ξανά και ξανά στ' αυτιά μας από τις αιμοδοσίες όλων των νοσοκομείων, ακόμα και αν έχουμε ήδη στείλει αίμα για να μεταγγιστούμε. Έχουμε επιδοθεί σε κυνήγι μαγισσών ψάχνοντας τις φιάλες αίματος οι οποίες "εξαφανίζονται" κατά τη μεταφορά τους από τη μία αιμοδοσία στην άλλη. Φτάσαμε στο σημείο να ζητάμε αίμα από οποιονδήποτε, ακόμα και από την ομάδα ΔΙΑΣ που βλέπουμε στο δρόμο ή από το διανομέα που μας φέρνει φαγητό στο σπίτι. Και πραγματικά ντρέπομαι! Που βρίσκεται λοιπόν η αξιοπρέπεια όταν φτάνεις σε αυτό το σημείο;

Αναρωτιέμαι ,ο κορονοϊός είναι που εμποδίζει τους πολίτες να δώσουν αίμα; Αυτούς τους ίδιους πολίτες που κανονίζουν παράνομα κορωνοπάρτυ; Αυτούς που κατέκλυσαν τα χιονοδρομικά κέντρα τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά, κάνοντας τους ξενοδόχους να μιλάνε στα κανάλια για πληρότητα που έφτασε στο 100%; Μιλάμε πάντα για αυτούς τους πολίτες που έφτασαν μέχρι το Dubai για

να γιορτάσουν την αλλαγή του χρόνου χωρίς τους περιορισμούς που θα είχαν αν έμεναν στη χώρα μας;

Μήπως λοιπόν η αδιαφορία είναι αυτό που κάνει τους πολίτες να μην δίνουν αίμα και όχι ο κορονοϊός; Μήπως η ελλιπής ενημέρωση; Μήπως το κράτος έχει κλείσει τα μάτια απέναντι μας και αδιαφορεί; Πού είναι η προσπάθεια να στηρίξει τους πάσχοντες της Μεσογειακής αναιμίας;

Παντού τα τελευταία χρόνια ακούγεται η λέξη ευαισθητοποίηση. Για τον πλανήτη που είναι το σπίτι μας και πρέπει να τον διαφυλάξουμε. Ευαισθητοποίηση για τα αδέσποτα ζώα και όλα τα ζωντανά γιατί έχουν και αυτά ψυχή. Ευαισθητοποίηση για τους ανθρώπους με διαφορετικότητα γιατί όλοι οι άνθρωποι στην κοινωνία πρέπει να είναι ίσοι και αυτό είναι το σωστό. Όλα τα παραπάνω είναι σωστά. Ευαισθητοποίηση για τη δική μου διαφορετικότητα που και εγώ γεννήθηκα με αυτήν, δεν υπάρχει;;;

Κάνω έκκληση λοιπόν στην ΠΟΜΕΝΣ να αναδείξει με τις δικές της δυνάμεις που ξέρω ότι είναι μεγάλες και ευρύτερες, όχι για προβολή, ούτε για μια νέα καμπάνια που θα παίξει στα κανάλια 10 μέρες κ θα ξεχαστεί, αλλά για ένα αποτέλεσμα.

Ζητάω από το κράτος και την κοινωνία να ενεργοποιηθούν ΑΜΕΣΑ. Να δοθούν κίνητρα ώστε η αιμοδοσία να συνεχίσει να σώζει ζωές. Τη δική μου, ενός μικρού παιδιού και όλων όσων έχουν ανάγκη. Γιατί αυτό κάνει ένα κράτος πρόνοιας.

Είμαι η "Ελένη", σύζυγος στρατιωτικού, μητέρα ενός παιδιού και πάσχοντα της Μεσογειακής αναιμίας..